Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

26. juni 2012 *

»Appel — fælles markedsordning — overgangsforanstaltninger som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse — forordning (EF) nr. 60/2004 om overgangsforanstaltninger for sukker — annullationssøgsmål — frist — begyndelsestidspunkt — for sent anlagt — afvisning — anbringender — tilsidesættelse af de grundlæggende principper i et retsfællesskab og af princippet om effektiv domstolsbeskyttelse«

I sag C-336/09 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 24. august 2009,

Republikken Polen, først ved M. Dowgielewicz, derefter ved M. Szpunar, som befuldmægtigede,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved H. Tserepa-Lacombe, A. Stobiecka-Kuik, A. Szmytkowska og T. van Rijn, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, M. Safjan samt dommerne G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, C. Toader og J.-J. Kasel (refererende dommer)

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. december 2011,

afsagt følgende

* Processprog: polsk.

Dom

1 I appelskriftet har Republikken Polen nedlagt påstand om ophævelse af den kendelse, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 10. juni 2009, Polen mod Kommissionen (sag T-258/04, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved appellanten ikke fik medhold i sin påstand om annullation af artikel 5, artikel 6, stk. 1-3, artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004 af 14. januar 2004 om overgangsforanstaltninger for sukker som følge af Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EUT L 9, s. 8).

Retsforskrifter

Tiltrædelsestraktaten og tiltrædelsesakten af 2003

2 Følgende er fastsat i artikel 2, stk. 3, i traktaten mellem Kongeriget Belgien, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Hellenske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Irland, Den Italienske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Den Portugisiske Republik, Republikken Finland, Kongeriget Sverige, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (medlemmer af Den Europæiske Union) og Den Tjekkiske Republik, Republikken Estland, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Republikken Polen, Republikken Slovenien og Den Slovakiske Republik om Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse af Den Europæiske Union (EUT 2003 L 236, s. 17, herefter »tiltrædelsestraktaten«), undertegnet i Athen den 16. april 2003 og ratificeret af Republikken Polen den 23. juli 2003:

»Uanset stk. 2 kan Unionens institutioner inden tiltrædelsen vedtage de foranstaltninger, der er omhandlet i [artikel 41 i akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EUT 2003 L 236, s. 33, herefter »tiltrædelsesakten af 2003«), knyttet som bilag til tiltrædelsestraktaten]. Disse foranstaltninger træder i kraft med forbehold af [tiltrædelsestraktatens] ikrafttræden og da på datoen herfor.«

3 Artikel 41 i tiltrædelsesakten af 2003 bestemmer:

»Hvis der er behov for overgangsforanstaltninger for at lette overgangen fra den nuværende ordning i den nye medlemsstat til den ordning, som anvendelsen af den fælles landbrugspolitik medfører på de vilkår, der findes i [tiltrædelsesakten af 2003], bør Kommissionen vedtage sådanne foranstaltninger efter proceduren i artikel 42, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 [af 19. juli 2001] om den fælles markedsordning for sukker [(EFT L 178, s. 1)], eller eventuelt i de tilsvarende artikler i andre forordninger om de fælles markedsordninger for landbrug eller den relevante udvalgsprocedure som fastsat i gældende lovgivning. De i denne artikel omhandlede overgangsforanstaltninger kan træffes i en periode på tre år efter tiltrædelsesdatoen, og de må ikke anvendes ud over denne periode. Rådet kan, med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra Europa-Parlamentet, forlænge denne periode.

[...]«

4 Kapitel 4 i bilag IV til tiltrædelsesakten, som vedrører den liste, der er omhandlet i tiltrædelsesaktens artikel 22, bestemmer under overskriften »Landbrug« følgende i stk. 1 og 2:

»1. De offentlige lagre, der på tiltrædelsesdatoen findes i de nye medlemsstater som følge af deres markedsstøttepolitik, overtages af Fællesskabet til den værdi, der følger af anvendelsen af artikel 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1833/78 [af 2. august 1978] om almindelige regler for finansiering af interventioner gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen [(EFT L 216, s. 1)]. Lagrene overtages kun, hvis der i Fællesskabet findes offentlig intervention i forbindelse med det berørte produkt, og hvis disse lagre opfylder de relevante EU-interventionskrav.

2. Ethvert lager (såvel privat som offentligt), der er i fri omsætning på de nye medlemsstaters område på tiltrædelsesdatoen, og som overstiger, hvad der må anses for at være et normalt overført lager, skal afvikles for de nye medlemsstaters regning.«

5 Kapitel 5 i samme bilag med overskriften »Toldunionen« bestemmer følgende:

»[…]

[Rådets] forordning (EØF) nr. 2913/92 [af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1)] og [Kommissionens] forordning (EØF) nr. 2454/93 [af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1)] anvendes i de nye medlemsstater med forbehold af følgende særlige bestemmelser:

1. Uanset artikel 20 i forordning (EØF) nr. 2913/92 er varer, som på tiltrædelsesdatoen er i midlertidigt oplag eller undergivet en af de toldbehandlinger og -procedurer, der er omhandlet i artikel 4, stk. 15, litra b), og artikel 16, litra b)-g), i nævnte forordning i det udvidede Fællesskab, eller som transporteres inden for det udvidede Fællesskab efter at have været undergivet eksportformaliteter, fritaget for told og andre toldforanstaltninger, når de er indgået til fri omsætning, på betingelse af, at en af følgende forelægges:

[…]«

Forordning nr. 60/2004

6 Den 14. januar 2004 vedtog Kommissionen forordning nr. 60/2004, som bl.a. i det væsentlige og for så vidt angår den foreliggende tvist indfører et system med afgifter i sukkersektoren ved en midlertidig undtagelse fra fællesskabsregler, der ellers ville være gældende.

7 Forordningens artikel 5 har således følgende ordlyd:

»Suspensionsordning

1. Som undtagelse fra kapitel 5 i bilag IV til tiltrædelsesakten [af 2003] og fra artikel 20 og 214 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 underkastes produkter under KN-kode 1701, 1702, 1704, 1904, 1905, 2006, 2007, 2009, 2101 12 92, 2101 20 92, 2105 og 2202, undtagen produkter opført i artikel 4, stk. 5, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003 [af 10. november 2003 om overgangsforanstaltninger for samhandelen med landbrugsprodukter som følge af Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EUT L 293, s. 3)], erga omnes importtold, inkl. al tillægsimporttold, der er gældende på datoen for overgangen til fri omsætning. Det er dog en betingelse, at

a) de har været i fri omsætning i Fællesskabet i dets sammensætning pr. 30. april 2004 eller i en ny medlemsstat før den 1. maj 2004, og

b) at de pr. 1. maj 2004 er

i) midlertidigt oplagret, eller

ii) under en af de toldbehandlinger eller -procedurer i Fællesskabet, der omhandles i artikel 4, nr. 15), litra b), og nr. 16), litra b)-g), i forordning (EØF) nr. 2913/92, eller

iii) under transport efter at have været underkastet eksportbehandling i det udvidede fællesskab.

Med undtagelse af raffineret C-roesukker, C-isoglucosesirup og C-inulinsirup under KN-kode 1701 99 10, 1701 99 90, 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10, 1702 90 30, 1702 60 80 og 1702 90 80 gælder stk. 1 ikke for produkter, der er eksporteret fra Fællesskabet bestående af 15 medlemsstater, hvis importøren beviser, at der ikke i eksportlandet har været ansøgt om eksportrestitution for produkterne. Efter importørens anmodning skal eksportøren af den kompetente myndighed sørge for at få en påtegning på eksportangivelsen om, at der ikke er ansøgt om eksportrestitutioner for de pågældende produkter i eksportlandet.

2. Som undtagelse fra kapitel 5 i bilag IV til tiltrædelsesakten [af 2003] og fra artikel 20 og 214 i forordning (EØF) nr. 2913/92 underkastes produkter under KN-kode 1701, 1702, 1704, 1904, 1905, 2006, 2007, 2009, 2101 12 92, 2101 20 92, 2105 og 2202, undtagen produkter opført i artikel 4, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1972/2003, fra tredjelande erga omnes importtold, inkl. al tillægsimporttold, der er gældende på datoen for overgangen til fri omsætning. Det er dog en betingelse, at de er

a) under aktiv forædling, jf. artikel 4, nr. 16), litra d), eller midlertidig indførsel, jf. artikel 4, nr. 16), litra f), i forordning (EØF) nr. 2913/92, i en ny medlemsstat den 1. maj 2004

b) overgået til fri omsætning den 1. maj 2004 eller derefter.«

8 Artikel 6 i forordning nr. 60/2004 har følgende ordlyd:

»Unormale lagre

1. Kommissionen fastsætter senest den 31. oktober 2004 for hver ny medlemsstat i overensstemmelse med den procedure, der omhandles i artikel 42, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1260/2001, den mængde sukker i uforarbejdet stand eller sukker i forarbejdede produkter, isoglucose og fruktose, der overstiger den mængde, der betragtes som et normalt overførselslager pr. 1. maj 2004, og som skal fjernes fra markedet på de nye medlemsstaters regning.

Der tages ved fastsættelsen af denne overskudsmængde især hensyn til udviklingen i det år, der går forud for tiltrædelsen i forhold til de foregående års:

a) importerede og eksporterede mængder sukker i uforarbejdet stand eller sukker i forarbejdede produkter, isoglucose og fruktose

b) produktion, forbrug og lagre af sukker og isoglucose

c) omstændigheder, hvorunder lagrene opbyggedes.

2. De berørte nye medlemsstater sikrer, at der senest den 30. april 2005 uden Fællesskabets intervention fra markedet fjernes en mængde sukker eller isoglucose, der svarer til overskudsmængden, jf. stk. 1:

a) ved eksport fra Fællesskabet uden restitution

b) ved brug som brændsel

c) ved denaturering uden foderstøtte […]

3. Med henblik på anvendelsen af stk. 2 indfører myndighederne i de nye medlemsstater pr. 1. maj 2004 et system til identificering hos branchens hovedaktører af indkøbte eller producerede overskudsmængder af uforarbejdet sukker eller sukker i forarbejdede produkter, isoglucose eller fruktose. […]

Den nye medlemsstat skal ved hjælp af det nye system tvinge aktørerne til for egen regning at fjerne en mængde sukker eller isoglucose fra markedet svarende til den overskudsmængde, der er fastsat for dem hver især. De pågældende aktører skal over for den nye medlemsstat give fyldestgørende bevis for, at produkterne blev fjernet fra markedet senest pr. 30. april 2005.

Gives et sådant bevis ikke, skal den nye medlemsstat opkræve et beløb svarende til den pågældende mængde multipliceret med den højeste importafgift, der anvendes for det pågældende produkt i perioden fra den 1. maj 2004 til den 30. april 2005, forhøjet med 1,21 EUR/100 kg udtrykt som hvidt sukker eller tørstof.

Det beløb, der omhandles i tredje afsnit, skal overføres til den nye medlemsstats statsbudget.

[…]«

9 Artikel 9 i forordning nr. 60/2004 bestemmer:

»Denne forordning træder i kraft den 1. maj 2004, under forudsætning af, at traktaten om […] tiltrædelse træder i kraft.«

Sagen ved Retten og den appellerede kendelse

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. juni 2004 har Republikken Polen i henhold til artikel 230 EF anlagt sag med påstand om annullation af artikel 5, artikel 6, stk. 1-3, artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, litra a), i forordning nr. 60/2004.

11 Kommissionen har i svarskriftet gjort gældende, at sagen er anlagt for sent.

12 I den appellerede kendelse udtalte Retten, som traf afgørelse i udvidet afdeling, at sagen ikke kunne antages til realitetsbehandling.

13 Efter at have bemærket, at søgsmålsfristen på to måneder i artikel 230, stk. 5, EF skal beregnes fra tidspunktet for offentliggørelsen af forordning nr. 60/2004 i *Den Europæiske Unions Tidende*, dvs. den 15. januar 2004, fastslog Retten, idet den tog hensyn til de forskellige procedurefrister, at den samlede frist for indgivelse af søgsmål til prøvelse af forordning nr. 60/2004 var udløbet den 8. april 2004 ved midnat.

14 Da Republikken Polen først har anlagt søgsmålet den 28. juni 2004, fastslog Retten, at søgsmålet var anlagt for sent.

15 Sagen blev følgelig afvist.

Parternes påstande

16 Republikken Polen har med sit søgsmål for Domstolen nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse.

17 Europa-Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

18 Republikken Polen har påberåbt sig fem anbringender til støtte for sin påstand om ophævelse af den appellerede kendelse. Disse anbringender vedrører for det første ufuldstændig offentliggørelse af forordning nr. 60/2004, for det andet en fejlagtig fortolkning af artikel 230, stk. 4, EF, for det tredje en tilsidesættelse af de grundlæggende principper i et retsfællesskab og princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, for det fjerde en tilsidesættelse af solidaritetsprincippet og princippet om god tro samt af procedurereglerne og for det femte manglende begrundelse.

19 Det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af de grundlæggende principper i et retsfællesskab og princippet om effektiv domstolsbeskyttelse skal undersøges først.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

20 Republikken Polen har gjort gældende, at Retten ved at afvise annullationssøgsmålet har frataget de nye medlemsstater deres ret til at underlægge bestemmelserne i forordning nr. 60/2004 domstolskontrol i henhold til artikel 230, stk. 2, EF på trods af den omstændighed, at forordningen var rettet til dem i deres egenskab af medlemsstater.

21 Idet Republikken Polen har fremhævet, at en streng overholdelse af fællesskabsbestemmelserne om procesfrister er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen, er medlemsstaten samtidig af den opfattelse, at en sådan overholdelse imidlertid ikke kan begrunde den ulighed i domstolsbeskyttelsen, som ville være resultatet af den omstændighed, at de nye medlemsstater ikke kunne anfægte lovligheden af forordning nr. 60/2004 i deres egenskab af medlemsstater, skønt de er særligt berørt af denne forordning.

22 Til støtte for sit anbringende har Republikken Polen for det første henvist til dom af 23. april 1986, Les Verts mod Parlamentet (sag 294/83, Sml. s. 1339, præmis 23), hvoraf det fremgår, at Det Europæiske Økonomiske Fællesskab er et retsfællesskab, idet både dets medlemsstater og dets institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med det forfatningsmæssige grundlag, som er EF-traktaten. For det andet har Republikken Polen henvist til generaladvokat Poiares Maduros konklusioner i forslag til afgørelse i den sag, der gav anledning til dom af 23. oktober 2007, Polen mod Rådet (sag C-273/04, Sml. I, s. 8925, punkt 50), for at fastslå, at Retten åbenlyst har tilsidesat de grundlæggende principper i et retsfællesskab og princippet om effektiv domstolsbeskyttelse.

23 Kommissionen har anført, at Retten ikke ved at afvise et søgsmål, som var anlagt for sent, har tilsidesat hverken princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse eller de grundlæggende principper i et retsfællesskab. I modsætning til, hvad Republikken Polen har gjort gældende, giver den omstændighed, at medlemsstaten gik fra at have retsstilling som sagsøger til privilegeret sagsøger på grund af ikrafttrædelsen af tiltrædelsestraktaten og tiltrædelsesakten af 2003, ikke mulighed for at fravige princippet om en streng overholdelse af procesfrister.

–Domstolens bemærkninger

24 Med dette anbringende har Republikken Polen kritiseret Retten for at have forkastet medlemsstatens argument om, at forordning nr. 60/2004 var rettet til alle medlemsstaterne, herunder Republikken Polen, hvorfor denne medlemsstat skulle have mulighed for at anfægte forordningen i sin egenskab af sagsøger i henhold til artikel 230, stk. 2, EF.

25 Retten har i denne forbindelse først anført i den appellerede kendelses præmis 54, at selv om tiltrædelsesakten af 2003 udtrykkeligt indeholder muligheden for, at fællesskabsinstitutionerne kan vedtage visse foranstaltninger mellem tidspunktet for undertegnelsen af denne akt og tidspunktet for de nye medlemsstaters tiltrædelse, fastsætter den pågældende akt imidlertid ikke nogen undtagelser fra ordningen for kontrol med lovligheden af fællesskabsretsakter.

26 Retten har herefter i kendelsens præmis 55 bemærket, at fællesskabsbestemmelserne vedrørende procesfrister skal overholdes strengt, idet den har henvist til dom af 15. januar 1987, Misset mod Rådet (sag 152/87, Sml. s. 223, præmis 11).

27 Retten har endelig bemærket i den nævnte kendelses præmis 56, at »for det tilfælde, at Republikken Polens argument skal forstås således, at denne medlemsstat mente, at den måtte afvente opnåelsen af egenskab af medlemsstat for at kunne anlægge søgsmål, [skal det] understreges, at den i artikel 230 EF fastsatte frist for indgivelse af søgsmål er almengyldig«, og at »den [ikke] forudsatte [...], at Republikken Polen havde egenskab af medlemsstat«. Retten har tilføjet, at »[f]risten for indgivelse af søgsmål [...] under alle omstændigheder [fandt] anvendelse på Republikken Polen i dennes egenskab af juridisk person«.

28 Med henblik på at afgøre spørgsmålet, om Republikken Polen med rette kunne anfægte forordning nr. 60/2004 i egenskab af sagsøger i henhold til artikel 230, stk. 2, EF, bemærkes, at tiltrædelsestraktatens artikel 2, stk. 3, udtrykkeligt fastsætter muligheden for, at EU's institutioner kan vedtage visse foranstaltninger før tiltrædelsen.

29 Blandt disse foranstaltninger findes bl.a. artikel 41 i tiltrædelsesakten af 2003, hvorefter Kommissionen kan vedtage de overgangsforanstaltninger, der er behov for, for at lette overgangen fra den nuværende ordning i den nye medlemsstat til den ordning, som anvendelsen af den fælles landbrugspolitik medfører.

30 Forordning nr. 60/2004 er vedtaget med hjemmel i denne artikel og er en del af de retsakter, hvis vedtagelse er betinget af tiltrædelsen, således som generaladvokaten har anført i punkt 27 i forslaget til afgørelse.

31 Da den er vedtaget mellem tidspunktet for undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten og tiltrædelsesakten af 2003 på den ene side og ikrafttrædelsen af disse på den anden side, adskiller forordning nr. 60/2004 sig således fra andre bestemmelser omfattet af gældende fællesskabsret, som allerede var i kraft på tidspunktet for undertegnelsen af denne tiltrædelsestraktat og tiltrædelsesakt.

32 På trods af den omstændighed, at forordning nr. 60/2004 er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* før de nye medlemsstaters tiltrædelse, er det i øvrigt ubestridt, at de foranstaltninger, som fastlægges ved denne forordning, først og fremmest skulle finde anvendelse på disse nye medlemsstater fra tidspunktet for deres tiltrædelse af Unionen. I overensstemmelse med forordningens artikel 9 trådte denne således først i kraft fra datoen for tiltrædelsestraktatens ikrafttræden og med forbehold herfor.

33 Det fremgår af det ovenstående, at som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 39 og 40 i forslaget til afgørelse, er det først på tidspunktet for deres tiltrædelse, at de nye medlemsstater berøres af disse bestemmelser i forordning nr. 60/2004 i deres egenskab af medlemsstater, og at det er i deres egenskab af medlemsstater, at de skal have mulighed for at anfægte bestemmelserne.

34 I det foreliggende tilfælde var søgsmålsfristen på to måneder i artikel 230 EF allerede udløbet, før Republikken Polen opnåede egenskab af medlemsstat på datoen for dens tiltrædelse af Unionen, dvs. den 1. maj 2004, på grund af datoen for offentliggørelsen af forordning nr. 60/2004 i *Den Europæiske Unions Tidende* den 15. januar 2004.

35 Det var således umuligt for de nye medlemsstater i egenskab af sagsøger i henhold til artikel 230, stk. 2, EF at anlægge sag til prøvelse af retsakter vedtaget på grundlag af tiltrædelsestraktatens artikel 2, stk. 3, inden for den fastsatte frist.

36 Det skal understreges, at Unionen er en retsunion, hvori både dens medlemsstater og dens institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med bl.a. traktaten og generelle retsprincipper (jf. dom af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, præmis 281, og af 29.6.2010, sag C-550/09, E og F, Sml. I, s. 6213, præmis 44).

37 Disse principper udgør selve grundlaget for denne union, og overholdelsen heraf medfører således, som det udtrykkeligt fremgår af artikel 4, stk. 2, TEU, at de nye medlemsstater behandles på lige fod med de gamle medlemsstater.

38 De nye medlemsstater skal følgelig have ret til at anlægge søgsmål i egenskab af sagsøger i henhold til artikel 230, stk. 2, EF til prøvelse af alle retsakter, der i lighed med den retsakt, der anfægtes i det foreliggende tilfælde, er udstedt med hjemmel i tiltrædelsestraktatens artikel 2, stk. 3, og som berører dem i deres egenskab af medlemsstater.

39 Da de nye medlemsstater først har opnået denne egenskab på tidspunktet for ikrafttrædelsen af tiltrædelsestraktaten og tiltrædelsesakten af 2003, skal det bemærkes, at for så vidt angår disse stater begyndte søgsmålsfristen i artikel 230, stk. 5, EF for retsakter som den i denne sag omhandlede først at løbe på dette tidspunkt, dvs. den 1. maj 2004.

40 Det er således med urette, at Retten på trods af sagens særlige omstændigheder har fastslået, at det ikke var nødvendigt for Republikken Polen at have egenskab af medlemsstat for at anlægge sag i henhold til artikel 230 EF, og at den deraf udledte, at medlemsstatens søgsmål af 28. juni 2004 til prøvelse af forordning nr. 60/2004 var anlagt for sent og dermed ikke kunne antages til realitetsbehandling.

41 Det følger af det foregående, at det tredje anbringende bør tiltrædes.

42 Den appellerede kendelse bør følgelig ophæves, uden at det er fornødent at tage stilling til de fire øvrige anbringender, som er fremført af Republikken Polen.

43 Da Domstolen på dette trin af proceduren ikke er i stand til at træffe afgørelse om realiteten i den sag, der er anlagt af Republikken Polen, bør sagen hjemvises til Retten i henhold til artikel 61 i statutten for Domstolen, og afgørelsen om sagens omkostninger bør udsættes.

Af disse grunde kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) Kendelse afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 10. juni 2009, Polen mod Kommissionen (sag T-258/04), ophæves.

2) Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret, for at den kan træffe afgørelse om Republikken Polens påstand om annullation af artikel 5, artikel 6, stk. 1-3, artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004 af 14. januar 2004 om overgangsforanstaltninger for sukker som følge af Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Underskrifter